

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΥ καὶ σ' αὐτόν πρέπει νὰ στέλνῶνται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΣ βγαίνει τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 γελιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ δέξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῆ. Ὅσα ἀποβλέπουσιν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποιήσι πληρώνεται ἡ ἀνάδα πέννηκα λεπτά, τὴ κάθε φορά.

Δ. ΣΟΡΤΣΟΣ

ὑποψήφιος δήμαρχος Ἀθηναίων. Τὴ βιογραφία του μεθαύριο.

Ἔρχεται.

Μὲ ἴστην Ἀθήνα εἰ χοροὶ ἀρχίζουσι καὶ πάλι,
καὶ τῶν χρυσογαδάρων μας ἀνοίγουν τὰ σαλόνια.
χαρῆτε καὶ μᾶς ἔρχεται τὸ τρελλοκαρναβάλι
Μὲ τουμπελῆκια, γαΐδαις, μουτσούναις, μακαρόνια.

Ἐμπρὸς καὶ πάλι Ἕλληνας εἰς τὸ μασκαραλῆκι,
καὶ γιὰ πολέμους καὶ φωτειαῖς οἱ ἄλλοι ἀς φωνάζουν.
μόνο σ' ἐμᾶς μασκάρημα παντοτεινὸ ἀνήκει,
καὶ ἡ μουτσούναις μοναχὰ ἴστη μούρη μας ταιριάζουν.

Π. Κυριακὸς.

Τὴ βιογραφία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὴ ξέρετε οὔλοι, ὥστε
θὰ ἤμαί ἐγὼ γελοῖος νὰ σᾶς τὴν περιδιαγράψω.

Βρὲ κύριε Μελλᾶ,

ἀφοῦ ὑποσχέθηκες λόγῳ τιμῆς νὰ πληρώνης σὺ τοὺς θεατρί-
νους τῆς κομπανίας τοῦ Λεκατσᾶ, τόρα γιὰτί τοὺς πέταξες
τοὺς ἀνθρώπους μέσα στυς τρεῖς δρόμους καὶ τοὺς καθυστερ-
ρᾶς καὶ τῆς μισθοδοσίαις τους; Αὐτοὶ εἶνε ἔλοι φαμελίταις
ἀνθρώποι καὶ φτωχοὶ, πῶς θὰ ζήσουν τόρα χωρὶς δουλειά,
ἀφοῦ τοὺς γελᾶσατε καὶ τοὺς κρατήσατε ἀπὸ τῆς ἄλλης
κομπανίας ποῦ ἤθελαν νὰ πᾶν νὰ κάνουν δουλειά τους; Δὲν
ν-ρέπεσαι κακόμοιρε, ποῦ θέλεις νὰ κἀνης καὶ τὸν φιλό-
μουσο; Φιλόμουσος εἶσαι ἢ μπασιμπουζούκος;

Οἱ τίμιοι ἀνθρώποι, κύρ Μελλᾶ, στέκονται στὸ λόγο τους
σὰν τίμιοι καὶ δὲν καταδέχονται νὰ γίνωνται στὸ κόσμο
μασκαράδες. Ἄλλ' ἔχεις δίκαιο, διότι πῶς ἀλλοιώτικα ἤθε-
λες νὰ δείξῃς στὸ κόσμο τί θὰ πῆ χρυσοχαδουρικὴ τιμιότης.
Ὅρσε μὲς τὴ φιλομουσία σου καὶ μὲς τὸν ἀμπακὸ σου. Οὐζῶ!

Καὶ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν.

καὶ ὑπὲρ τῶν περὶ αὐτόν, καὶ ὑπὲρ τῶν ὑπέρπερι ἐκυτῶν,
καὶ τῶν συζύγων αὐτῶν, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, καὶ τῶν
κτηνῶν αὐτῶν, φαρτῶν τε καὶ ἀφάρτων, κτημάτων κου-
νητῶν τε καὶ ἀκουητῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν φορεμάτων αὐτῶν,
χρυσοφικῶν καὶ ἀχρυσοφικῶν καὶ λοιπῶν ἀντικειμένων των.

Ἔτσι ἐμνημόνεψε ὁ κύρ Ἀβέρκιος στὸ Περαῖα στὸ με-
γάλο ἀγίασμα. Τὸν ἔκουσε ὁ κόσμος καὶ τῶν πῆρε γιὰ σκαρ-
τάδο, πολλοὶ μάλιστα ἐσκέφθησαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ
τὸν δέσουν καὶ τὸν στείλουν ἀνάβλα στὰ σπιτάλια τῆς Κέρ-
κυρας.

Τί νὰ σᾶς πῶ, βρὲ ἀδέρφια, αὐτοὶ οἱ ἱερομένοι μας κα-
τάντησαν νὰ ἦναι ὄχι ἱερομένοι, ἀλλ' ἀγριομένοι, λὲς ὅτι,
ὅσα μαλλιά καὶ ἔχουν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ καλιπάφι τους,

τόσο και μυαλό τους λείπει. Έμουρλάθησαν και πρέπει να τους διαβάσωμε όλους, μπας κ' έρθουν, σέ θεογονία, γιατί παρ' έγιναν, και μπορεί να μ'ς κολλήσουν και μ'ς τρέλα, που τους πέρονε στα σπίτια μας.

Η μακαριότητα

ή Φλορού Συμφέου πέθανε ή δέ κόρη της Σοφία Μπουράρη θέλησε να τη θάψη σ'α χριστιανή και έστηλε και έζητησε παιδάς από τη Ζωοδόχο Πηγή. Π'αν στο παπα Χαρίλαο, και ο παπα Χαρίλαος δεν ευκαιρούσε να πάη, του πονούσε ο αστραγάλος, π'αν στο παπα-Θανάση, και ο παπα Θανάσης είχε δουλειά σπουδαία, διότι είχαν μπερδέψει ή κοτσίδες του κεφαλιού του και καταγινότανε να της ξεμπερδέψη, π'αν στο παπα Γιάννη, και ο παπα Γιάννης δεν μπορούσε να πάη, διότι είχε μια κανάτα κρασί μπροστά του, και εύρισκετο σ'ε μεγάλη συλλογή π'ως να την ευκαιρέση μέσα σ'η παρακρημένη του, π'αν στο παπα-Νικόλα και ο παπα Νικόλας είχε και αυτός δουλειά γιατί ξεπίνανε τα ράσα του.

Γ'στερα από όλα αυτή την προθυμία των τραγοπαχάδων τούτων, οι άνθρωποι αναγκάστηκαν για να μη βρωμίση, να τη θάψουν τη γυναίκα χωρίς παπα και να κάνουν οι ίδιοι τον παπα και της έψαλαν τ'η μακαρία ή οδός.

Δεν σ'ε, έλεγα εγώ, π'ως αυτοί οι παπαδες μ'ς θα μ'ς φέρουν σ'ε θέσι να τουρκέψωμε, για να τους κρεμάσωμε όλους σ'αν τον Πατριάρχη.

Να μ'ς μεταλάβουν όταν ξεψυγαύμε, δεν έρχονται γιατί κουνούν, να μ'ς ψάλλουν άγιασμό, δε έρχονται, γιατί βαρειούνται, να μ'ς θάψουν δεν έρχονται διότις δεν ευκαιρούν, τί τους θέλωμε λοιπόν, για να τους π'αχύνωμε σ'ε διάδους και σ'ε θερτάρια;

Τώρα θα π'ητε, ότι θα τους επιπλήξη ο Μητροπολίτης να μη τ'ο ξανακάνουν; δεν βαρειέστε, αυτός τ'α διαβάζει αυτά και γελά, γιατί όλα αυτά τ'α μακαροκακώματα των άγριεμένων μ'ς, τ'α θεωρεί για κωμωδία, άειντέστε τώρα σ'ε; και σφουρίζετε όσο θέλετε.

Τίποτα εί; τ'ο εζης δεν έχει άλλο να κ'νωμε, παρ' ό,τι έκαναν και κ'τι άλλοι πολίταις, που π'ησαν και π'ησαν ένα παπα των άγιων Θεοδώρων με τους κλητήρας και τ'ο έδωκαν με τ'ο ζόρι να ψάλλη κ'τι εύχαις, αν θέλετε μάλιστα, καλλίτερα θα κ'νωμε να τους δένωμε με τ'α σκοινιά και τους τραβούμε σ'αν τ'α βώδια που τ'α π'αν στο σφαγείο, μ' αυτό τ'ο τρόπο ίσως βάνουν μια σ'άλα γινώσι.

Απόψε

στο Νέο Κόσμο θα γίνη γράν χορός με κ'νταφιόρες και όσοι θέλετε μπορείτε να κοπιώσετε να γουστάρετε, και αν δεν ξέρετε χορό, μπορεί κ'ε να τ'ον κ'ητε με τ'α μάτια και χωρίς πολλά έξοδα και ξεποδαριάσματα του Βλάση.

Αυτό το πρέθυρο

του τεχυορμείου που μοιράζονται τ'α συστημένα γράμματα δεν μπορεί να ηναι όλη τη μέρα ανοιχτό; Δεν μπορεί να διοριστούν ένα δυο τακτικά υπάλληλοι να κ'θωνται εκεί όλημερη; Π'ημε τ'ο πρωί, κλειστό, σ'ης ενιά, κλειστό, σ'ης δώδεκα τ'ο ίδιο, σ'η μία άπκ'ρ'λλαχτα, π'έπει να γίνη τινός καρπούλι απόζω για να επιτύχη να τ'ακώση τ'ο συστημένο γράμμα του. Αυτό τ'ο κακό, κύρ Μανούλα, δεν μπορείς να τ'ο κ'νης; να γίνη καλό;

Έκ'εσ στού έαλαμωτή

είνε ένας γέρος άπόμαχος τ'ον όποιον ένας καλός άνθρωπος από εύσπλαγνία και με τ'ο μη έχη άλλον τόπο, τ'ον έχει και κοιμάται μέσα στο σταύλο μαζί με τ'ο γάδαρο.

Παρακάλεσαν χιλιάδες φορές τ'ον κύρ Δειχτάκη να τ'ον μπ'η στο φτωχοκομείο, αυτός δε προφασίζεσαι π'ως ποτε δεν υπάρχει κρεβάτι, ποτε στρίπδα, ποτε στρώμα και ποτέ, ό,τι λείπει και τ'ο ταβάνι του φτωχοκομείου, σύμφωνα με τ'ο γνω-

μικό, που όποιος δεν θέλει να ζημώση δέκα μέρας κοσκινίζει.

Εγώ σας ξαναλέγω και πάλι, ότι όλα τ'α αγαθοεργά κατ'αστήματα τ'α έχουν για τ'α συμφερόντά τους. Για τ'ον φτώχο άπόμαχο δεν υπάρχει κρεβάτι, να πάη όμως ένας να δώση χιλιάς δραχμας για να τ'ον μ'άσουν να ζ'η μέσα χωρίς να ηναι φτωχός, όχι κρεβάτια αλλά και μεταξωτά μεντέρια υπάρχουν.

Έχουν φτωχοκομείο, εν'ω όλη η φτώχεια και η έλεινότης βασιλεύει απόζω απ' αυτό.

Αθλιότης, αθλιότητων τ'α π'ντα αθλιότης.

Κύ, με φρούραρχε.

Πρώτα ή περιπολαίς συνίσταντο από ένα κλητήρα, δεκάνεζ, και τριών στρατιωτών από διάφορα σώματα, τ'ο όποιο ήτανε μέτρο καλό, γιατί μεταξύ πέντε ανθρώπων, διαφόρων ειδών και ποιότητων συμφωνία δύσκολα μπορεί να έρθη, τώρα αυτό τ'ο καλό χάλασε, πράγμα τ'ο όποιο δεν έπρεπε να γίνη, ώστε έπειδή της και δεν έπρεπε να γίνη, κ'νετο τώρα σ'υ να ξεγίνη, καταλαβαίνεις δε, ότι για να σου κ'νουν μια τέτοια παρακάλεσις, θα π'η, ότι λάκκο έχει ή φάβα, αλλοιώτικα οι νυχτοκλέφταις θα πάρουν και τ'ο δικό σου τ'ο κ'σκέτο από τ'ο κεφάλι, όταν περπατάς τη νύχτα.

Και ένα άλλο.

Τ'ης προάλλαις μία περιπολία στο καρφενείο του Κανάκη έπλάκωσε σ'ης κοντακιαις ένα πολίτη ό όποιος τ'ο είχε στο τσάκι κ'ε βαλμένα και είπε μισή συλλαβή παραπάνω, όταν ή άχρειος κλητήρας π'ησε και τ'ον έβρισε τ'ον άνθρωπο χωρίς να κ'νη τίποτα.

Δεν μου λ'ε; σ'ε π'ακακιά σε, εγώ και η σκούρια μου τ'ην όποια δεν φορώ, σ'ε ποιόν νόμο είνε γραμμένο, οι κύριοι περιπολάρχαις να χ'υπούν τους πολίταις έτσι στα καλά καθούμενα, απλώς διότι ένας άχρειος κλητήρας τους διάταξε; Είνε ό στρατός υπήκοος σ'α κ'φια των κλητήρων; Αυτό είνε ή έλευθερία του πολίτη; Που βρισκόμαστε, σ'α χρόνια του 'Αλη πασα, ή ό στρατός μας κατάνησε να γίνη σ'αν τ'ου; φελλάχους και μπεντουίνους τ'ης Αίγυπτου; να μ'ς σκοτώνη με κοντακιαις και ρόμπλα; Τα δικαιώματα των περιπολιών, καθώς και σ'υ π'α ξέρεις πολύ καλλίτερα από μένκ, είνε να κ'νουν π'ακ'τήρησι στους άταχτούντας πολίταις με τ'οπο να συχ'ασουν και μόνο σ'ε περιστασι μεγάλης αιδάδεις να τ'ον π'αν μέσα, όχι όμως και να τ'ον βαρέσουν; Τραγουδ'α κ'νεσι στο δρόμο, βρισκόμενος σ'αν άνθρωπος σ'ε διάθεσι, να γαστουκίε, βρίσκεται σ'ε κανένα μπ'καλικο, ή μπ'ραρκα, ή ταβερνιό και διασκεδάζει, μπ'κίνουν ή περιπολαίς μέσα και με τ'ο σ'ηκ'τηρ μπ'αν τ'ους πετούν όζω, εν'ω δικαίωμα δεν έχουν να κ'νουν π'ακ'τήρησι στους πολίταις, αλλά στους καταστηματαρχας να κλεισουν, αν ηναι περασμένη ώρα, τ'α μαγαζιά τους. Έλα ν'ε τώρα που αυτός ό δαρμένος και κοντακιασμένος πολίτης, φαμελίτης άνθρωπος, που διατρέχει τ'ον τελευταίο κίνδυνο, αν πεθάνη, ποίος θα θ'εψη τ'ην οικογένειά του; Σ'υ, ό κλητήρας, ή τ'ο ζ'ων ό δεκαενέας τ'ης περιπολαίς;

Έμαθαν οι κύριοι κλητήρες και περιπολαίς να μ'ς λ'εν μόνο είμαι έξουσία: Είνε έξουσία; Αλλά και μεις με τ'ο δικαίωμα του έλευθερου πολίτου, και με τ'α άρθρα του Σύνταγμα που λ'εμε:

Άρθρον Α. Η προσωπική έλευθερία είνε άπαραβίαστος: ούδεις καταδικάεται, συλλαμβάνεται, φυλακίζεται, ή άλλως πως ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΤΑΙ, είμη όποταν και όπως ό Νόμος όρίζει.

Άρθρον Β. Εκτός τ'ης περιπτώσεως του άυτοφώρου εγκλήματος ούδεις συλλαμβάνεται, ούδ'ε φυλακίζεται, είμη δι' αίτιολογημένου δικαστικού εντάλματος, τ'ο όποιον π'έπει να κοινοποιηθ'η κατά τ'ην στιγμήν τ'ης συλλήψεως ή προφυλακίσεως.

Τους λέμε, ότι δεν είνε έξουσία, ούδ' έχουν τ'ο δικαίωμα να μ'ς προφυλακίζουν, να μ'ς συλλαμβάνουν, να παραβιάζουν τ'ην έλευθερίαν μας τ' προσωπική, να μ'ς περιορίζουν, δηλαδή μ'ς καθίζουν σ'η κ'τώγα, παρ'ό μόνον τ'οτες, όταν μ'ς συλλήπτουν άπάνω σ'ε άυτοφωρο, — σ'ε φανερό, εγκλημα.

Είνε λοιπόν εγκλημα, κακούργημα, εκεί που πηγαίνομε ησυχα στο σπίτι μας να μ'ς συλλαβαίνουν οι κοκκινισταυροτίδες κλητήρες και μ'ς καθίζουν στο φρέσκο, ήτε διότι δεν τους δίνωμε τραμπούκο, ήτε διότι έτσι τ'ο θέλει τ'ο κ'ερι τους; τότε; με συμπάθειο τέτοια έξουσία τ'ην έχομε κατά συνέχεια.

Και ένα άλλο ακόμη

να διατάξης, κύρ Φρούραρχε, άυστηρά, κ'μμία περιπολία να μη μπ'αίγη σ'ε ταβέρνες και ρουφ' και τ'ουμπουσιάζει και απόζω οι νυχτοκλέφταις, εν'ω εκείνοι τ'ο έχουν σαμπά, μ'ς άνοίγουν τ'ης πόρταις.

Να δούμε θα γίνη κ'μμία διάρθρωσι; Αμ δεν βαρειέστε.

Λαε χαμάλη, ζύπνα και κοντεύουν να μ'ς κ'νουν κ'τηνη, γουρούνια, γαϊδούρια.

Βρε διάολε

κύριε Διευθυντή, άπάνω που πιάσαμε τ'ης φιλαίς θέλεις πάλι να τ'α χαλάσωμε;

Δεν ξέρεις ή παροιμία που λ'εμε, εκείνη ή άρχαία, ότι, ό λαός συμμορφώνεται με τ'ο παράδειγμα των άρχόντων, και ότι σ'υ ως άρχοντας, — γιατί ή θέσι σου μοιάζει σ'ε ύπουργού, δίνεις τ'ο κακό παράδειγμα στο λαό.

Άνθρωπος είσαι και σ'υ, δεν σου λ'εω, και π'έπει να διασκεδάσης, αλλά όχι πάλι έτσι, καυμένοι, να πηγαίνης μέσα σ'ης μπ'ραρκαίς, σ'η Γραν Μπ'ραρκαί, να μεθ'ε; να γίνεσαι κουτούκι, και να σ'ε χαϊδεύουν ή πουτανουμπ'ραδ'οραί σ'ε μωρό παιδί, και να σ'ε φιλοϋν εν'ωπιό ούλου του κ'σμου, σ'ε μωρό, σ'αν νινι, και στο πλάι σου να κ'θωνται οι ύπαστυόνοι σου και οι κλητήρες να μεθοκοποϋν, ως καθώς και οι χωροφύλακες. Ποίο σέβας θα σου φέρουν άγριο αυτοί οι άνθρωποι, όταν σ'ε βλέπουν μεθυσκοτάαθο.

Είδες ποτέ σου τ'ον κύρ Τρικούπη, τ'ον Λομπάρδο τ'ον Καλλιγ' μεθυσμένους μέσα σ'ε μπ'ραρκαίς; Όχι. Βαστούν τη θέσι τους. Γιατί λοιπόν ελόγησ σου, που έχεις θέσι ύπουργού τ'ης Αστυνομίας να πηγαίνης να γίνεσαι π'ατάτα στο μεσούσι και να σ'ε γελοϋν έπειτα οι κατώτεροί σου;

Βάστα μωρέ αδερφέ τη θέσι σου, να μη μ'ς κατηγοροϋν οι παληανθρωποι των παληανθρώπων, και έννοια σου. Εγώ έχω τ'ο δικαίωμα να συχ'άζω μέσα σ'ης ταβέρνας και τ'ης μπ'ραρκαίς και τ'α μπ'καλιά, για να μαθέσω τ'α καθέκαστα, γιατίς δεν έχω κ'μμία έξουσία άπάνω μου και είμαι ένας απλός πολίτης, σ'υ όμως ως έπίσημο μούτρο, δεν έχεις τ'ο δικαίωμα να τ'ο ρίγνης όζω, διότι έχεις άζία. Θέλεις να μεθύσης, θέλεις ν'άχης γυναίκες; Κ'νε μέσα στο σπίτι σου, ό,τι θέλεις, βγάλ' τ'α μάτια σου, και άμ'ε τολμήσει κ'νέννας να σου κ'νη παρατήρησι ή να σ'ε γράψη σ'ε έρημερίδα, βγάλ' του τότες και σ'υ τ'α μάτια.

Σ'υ κακός δεν είσαι, και με τ'α άνοητοκαμώτ'α σου θέλεις να γίνεσαι μ' όλους κακός.

Κακοχρονάχης λοιπόν.

Ατομικόν.

Τ'η Τρίτη τ'ο πρωί ό άρχικλήτορας του 'Εργου κύρ Κονοφάος. — μεγάλη του τιμή που καταδέχομαι να β'νωμ' και τ' όνομα του στο Παληάνθρωπο, — εκεί κοντ'α στο γερφύρ τ'ης Νέας Σφαίρας, εκουθεντίαζε με κ'τι πολίταις και έλεγε:

— Κάθεστε τώρα σ'ε; και άκούτε τί γράφει ό Παληάνθρωπος για τ'ο Ρουδι, αυτό τ'ο σκατοπατσάβουρι, που συχ'ίνεται κ'νείς να τ'ο πιάση σ'ε χέρις σου.

Ένας πολίτης δ'εν τ'ο γ'ωνε σ' αυτό, και πετάχτηκε και τ'ου είπε, έτσι από τύχη:

— Και π'ως, κύριε, δε σ' άρέσει αυτή ή εφημερίς, ή όποια τυπώνει όρτ'α γιλιάδες φύλλα και τη διαβάζει όλος ό κόσμος, έβρέθηκε; σ'υ έξυπνος να τ'η θεωρήσης βρωμοπατσάβουρα, και π'ως π'ατήτακ' ό κύρ Διευθυντής τ'ης Αστυνομίας δεν π'ηγαινε, ως καθώς και ό προθυπουργός Τρικούπης να επιθεωρήσουν τ'ο Ρουδι, παρ'α π'ησαν ύστερα, άπότ'ου τ'άγραψε τ'α καθέκαστα ό Παληάνθρωπος, ως καθώς έγιναν και άλλα καλά;

Έβρετε σ' αυτή τη παρατήρησι τί ήθελε να κ'νη ή μέγας Κονοφάος; που τρώει τ'ε κουνούπια, κατά όνομα και πράγμα — ήθελε ή μ'ουτσουναρά του να πάη τ'ον πολίτη μέσα.

Βρε γαϊδουρογάδαρε Κονοφάε, π'ιός, σ'ούδωκε σ'ενα, μα σκαρ'ά εκείνον εκεί π'ερα, — ποίος σ'ούδωκε τ'ο δικαίωμα να θ'βρίζης τ'ον έναυ και τ'ον άλλον;

Μπ'ας και θαρρείς, ότι σ' αυτή άπάνω τ'η κουβέντα τ'ης δουλειας, ό,τι περ'α τ'ο = είμαι έξουσία; Π'αρε τ'α μούτρα σου, γαϊδούρι, και έλα να μιλήσης σ'εμένα μ' αυτό τ'ο τρόπο για να 'δης, — έρ' όνοματι τ'ης έλευθερίας του πολίτου, μ' όλη τη σκατοεξουσία σου, που θα π'αν ή σκακ'άρκες σου και τ'α καπέλα σου.

Αει σ'ηκ'τηρ, εκατοκλήτορα, γάδαρε, με τ'η μεγάλη αυτιά.

Να δ'α, αυτό μ'ς έμεινε να μ'ς λ'εν κ'τι ζυλοσκιστίδες κλητήρες, για να μη πέρωμε όλους στο λαιμό μας, ότι δεν ξέρομε τί γράφομε. Και τί άνθρωποι είνε αυτοί; Κ'ατι κ'νωδαλα τ'ης Μαγδαληνης, που δεν ξέρουν να βγάνουν τ'α στραβά τους, που βάζουν τ'ην ύπογραφή τους και με τ'α τ'εσσερα, σ'αν ζ'ωα που είνε.

Ούζω, Κονοφάγε, που να δώτ'η ό διάολος; να φ'εσ ούλα τ'α κουνούζια από τ'η π'ενα, για να γίνης σωστός Κονοφάγος. Φτ'ου σου.

ΕΓΑΓΓΕΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Προς τ'ον Κ. Τρικούπη.

Κύριε Πρόεδρε!

Έβρεις κ'μμία φορά, ότι έμεις οι μεγάλοι άνδρες, σ'αν κ' έμένα και σ'αν και σ'ενα, κ'νωμε και λάθη, γιατί δ'α δεν ημ'αστε και Χριστοί να τ'α ξέρωμε ούλα, λοιπόν π'έπει να μοιράζωμε τ'ο δίκαιο όχι με τ'ο κ'ν'άχι, που μ'ς τ'ρων σ'α δ'ράμια, αλλά με τ'η πελάντζα που είνε πιο ζύικη.

Τώρα σ'αν ύπουργός που είσαι τ'ων Στρατιωτικών — που να π'ηρη ό διάολος τ'ον πατέρα μ'ε, αν έχωμε στρατό — σ' αυτούς τους προβιθασμούς που κ'νεσ τ'ων υπ'αξιωματικών, σ'η ζ'ωή σου, σ'ε παρακαλούμε έλαβες υπ' όψη και τους άδικημένους υπ'αξιωματικούς, εκείνους που και γράμματα ξέρονται υπ'απ'ρησαν δέκα, είκοσι και τριάντα χρόνια στο στρατιωτικό και μένουν ακόμα έπιλογίαι, και λογίαι, εν'ω οι στρατιώταις τους όποιους εγύμναζαν είνε σ'ημερα άνθυπολογαγοί και λοχαγοί. Π'ως θα τους χαρ'αχτηρίσης αυτούς τους άνθρώπους, ως μεθύσους; Τότε π'ως τους κ'ράτησαν τόσα χρόνια στο στρατό; Ω; άγ'ράμματος; Αμ π'ως προβιθάζεις τους άγ'ραμματοτέρους τους; Δεν σου λ'εω, οι προβιθασθέντες, καλλά προβιθαστηκαν, άζίας ό βαθμός τους, που λ'εμε και ή παροιμία, αλλά οι άδικημένοι;

Μωρέ θεοήλατε, τριάντα χρόνια στρατιώτης, είναι μια ζ'ωή, που τους ρίχνεις αυτούς τους άνθρώπους;

Βάνε τ'ο χέρι σου σ'η καρδιά, και αν έχης συνίδησι, κ'νε τώρα στους νέους προβιθασμούς, ό,τι σου βαστα' ή καρδιά, άλλοιως μη σ'ήσης και μη φτάσης ποτέ σου να κ'νης καλό.

Σε κ'ενον που

μα' γράφει απ' τ'η Κέρκυρα για μια καταχώρησι που μούστειλες με τρεις δραχμας, τ'ου λ'εω, ότι τ'ης μ'εν τρεις δραχμας τ'ης έφαγα σ'ε ύγεια του τ'η δε διατριβή σας δεν τ'ην δημοσιεύω, γιατί είνε περι άτομικά. Αν έβρης κ'μμία φορά σ'την Αθήνα, σου κ'νω τ'ουμπουσι με τ'α λεπτά σου.

Ο νέος Βισμάρκος τῆς Ἑλλάδος ξεφυγιάζει τὸ μωρὸ λαὸ πού κάνει νάνε, νάνε.

Τὸ λιοντάρι ὁ Γέρος ἀσθενεῖ.

Ἐνας χωριάτης

ἀπὸ τὸ Λιόπεσι παρουσία καὶ τοῦ πάπα τοῦ ἴδιου χωριοῦ καὶ πολλῶνε ἄλλων μοσχοῦν εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ κύρ Ζάννε ὠμολόγησε τὰ ἑξῆς :

Ὅτι χθὲς τὸ πρωὶ περιόντας ἀπὸ τὸ πίσω ἀπὸ τὸ Γουδί εἶδε ἓνα σωρὸ σκυλλῶνε καὶ ὅτι ἀφοῦ πλησίασε καὶ ἐδίωξε τὰ σκυλιὰ, εἶδε, τί νομίζετε ;

Ἐνα σῶμα γυνακεῖο κατὰφυμνο, ἄλυτο ἀκόμα τοῦ ἐποίου τὰ σκυλιὰ εἶχαν φαγωμένα τὰ μούτρα, τὰ βυζιά καὶ εἶχαν ξεκοιλιάσει καὶ τρώγαν τὰ σπλάγνα.

Ἐλάτε τώρα μασκαράδες, ὅταν ἐγὼ σᾶς ἔλεγα ὅτι τοὺς βλογιασμένον τοὺς πετοῦν ἄλοφτους σὰν σκυλιὰ, σεῖς θέλετε νὰ μὲ ἐγάνετε ψεύτη, ἰδοὺ λοιπὸν τώρα μασκαράδες πού σᾶς τρώω τὰ μούτρα.

Γιὰ τὸ Γουδί

κατάρτισα τὸν κατάλογόν μου, καὶ μεθαύριο θὰ σᾶς βγάλω τὰ μυστήρια ὅλα φῶρα πιάγνα, νὰ δοῦμε πού ὑπάρχει ἡ ἀτιμία

Ἐμεθα κατὰ μοναστηριακὰ
 Ὡ ψυχὴ μου, εἶνε κατὰ παράξενα πράγματα, κατὰ ἀτιμίας, πού μεθαύριο θὰ τινάζετε τὸ γιανκὰ σας ἅμα σᾶς τὸ περιδιαγράψω Ὡ μανοῦλα μου, μανοῦλα, τ' εἶν' αὐτὰ πὰ κούω ; θὰ φρίζετε !

Ἄμὲν προβάστηκα καὶ γὰρ, τὸ λέει καὶ ἡ «Ἐφημερίς.»